

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. III. 38.129/2014/16. szám

A Kúria a Zsilinszky Ügyvédi Iroda által képviselt (...) felperesnek (...) jogtanácsos által képviselt Budapest Főváros Kormányhivatalának Földhivatala alperes ellen ingatlan-nyilvántartási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében - amely perbe a felperes pernyertességének előmozdítása végett a Marosi, Préda és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt (...) I.r., Dr. Hidasi és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt (...) II.r., Törös Ügyvédi Iroda által képviselt III.r., az alperes pernyertességének előmozdítása végett (...) jogtanácsos által képviselt Pest Megyei Kormányhivatal Erdészeti Igazgatósága beavatkozott a 2014. július 3. napján kelt Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.32.339/2013/29. számon hozott ítélete ellen a felperes részéről 32., az alperes részéről 30. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.32.339/2013/29. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felek a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

A Kúria kötelezi a felperest és az I-II. r. felperesi beavatkozókat, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

Az alperesi beavatkozó a 2012. augusztus 30. napján kelt, az ingatlanügyi hatóságnak címzett megkeresésében a felperes a felperesi beavatkozók, továbbá a perben nem álló további jogi személyek tulajdonát képező Budapest (...) kerületi ingatlanok vonatkozásában az Országos Erdőállomány Adattárban erdőként

nyilvántartott terület jogi jelleg feljegyzését kérte. A megkeresés tartalmazta az érintett ingatlanok helyrajzi számait, az ahhoz csatolt, 64/A, 69/A és 69/B jelű erdőrészletekről kiállított szemle másolatokból azonban nem tűnt ki, hogy ezen erdőrészletek mely ingatlanokon fekszenek.

Az elsőfokú hatóság a megkeresésben foglaltaknak megfelelően a kért jogi jelleget az ingatlanok tulajdoni lapjaira feljegyezte, ezen határozatot pedig a fellebbezés folytán eljárt alperes helybenhagyta. Indokolásában hangsúlyozta, hogy a földhivatalt a bejegyezhető jogra és a feljegyezhető tényre vonatkozó jogerős bírósági vagy más hatósági határozaton alapuló megkeresés köti. Mivel az ingatlanokra vonatkozóan a megkeresést a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 82. § (2) bekezdése értelmében hatósági határozatoknak kellett tekinteni, és az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény végrehajtására kiadott 109/1999. (XII.29.) FVM rendelet (a továbbiakban: Inyvr.) foglalt követelmények teljesültek, a jogi jelleg feljegyzésének nem volt akadálya.

A felperes keresete folytán eljárt Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a felperes tulajdonát képező ingatlanok vonatkozásában az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú hatóságot ezen ingatlanok tekintetében új eljárásra kötelezte. Indokolásában rámutatott, hogy az Inyvr. 39/A. § (2) bekezdése értelmében az Országos Erdőállomány Adattárban erdőként nyilvántartott terület jogi jelleg feljegyzése vagy törlése az erdészeti hatóság megkeresésére, annak jogerős határozata alapján kerülhet sor, az Inyvr. 126/A. §-a alapján pedig a fenti jogszabályhely alkalmazása során jogerős határozatnak az erdészeti hatóság által az Országos Erdőállomány Adattárból kiállított szemle és teljes másolat minősül. A fentiekre tekintettel az alperesi beavatkozó által csatolt, három erdőrészletről kiállított szemlét kellett a bejegyzés alapjául szolgáló okiratnak tekinteni, ezért az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Inyvtv.) 34. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Inyvtv. 32. § (1) bekezdése alapján ezen okiratoknak kellett volna tartalmaznia az érintett ingatlanok helyrajzi számait. Mivel a szemle másolatok helyrajzi számokat nem tartalmaztak, azok bejegyzés alapjául sem szolgálhattak. Az eljárt bíróság hangsúlyozta, hogy a nem a felperes tulajdonában álló ingatlanok vonatkozásában ítéletet nem hozhatott, figyelemmel arra, hogy az alperesi határozattal szemben kizárólag a felperes nyújtott be keresetet, a felperes keresetösségi joga pedig csak a saját tulajdonában álló ingatlanokra terjedt ki.

A jogerős ítélettel szemben a felperes, valamint az I. és II. r.

felperesi beavatkozó, továbbá az alperes és az alperesi beavatkozó terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet.

A felperes, valamint az I. és II. r. felperesi beavatkozó közös felülvizsgálati kérelmükben elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és a keresetnek teljes egészében - a megkereséssel érintett valamennyi ingatlanra vonatkozóan - helyt adó döntés meghozatalát, másodsorban pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárt bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezését kérték. Hangsúlyozták, hogy a felperes nem csupán egyes ingatlanok tekintetében nyújtott be keresetet, hanem az alperesi határozat egészének megváltoztatását, illetve hatályon kívül helyezését kérte. Miután a felperes jogát a határozat sértette, az Inytv. 58. § (1) bekezdése alapján jogszerűen indíthatott pert a határozat, mint egységes egész felülvizsgálata iránt. Álláspontjuk szerint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 339. § (1) bekezdése nem is tette lehetővé a felperes számára, hogy ne a teljes határozat hatályon kívül helyezését kérje. Mivel az elsőfokú hatóság és az alperes nem úgy adott helyt a megkeresésnek, hogy ingatlanonként vagy tulajdonosonként külön-külön hozott határozatot, az eljárt bíróság sem tehette volna meg, hogy a felperes által kért jogkövetkezményt csak részlegesen alkalmazza. Erre csak akkor lett volna módja, ha a határozatnak lettek volna jól elkülöníthető, önálló részei, illetve amennyiben a kereset csak részleges felülvizsgálatra irányult volna. Mivel álláspontjuk szerint az eljárt bíróság helytelenül értékelte a felperes keresetösségi jogát, továbbá mivel keresetét nem merítette ki teljesen, és nem rendelkezett a kereset azon részéről, amelynek nem adott helyt, döntése a Pp. 3. § (1) és (2) bekezdésébe, valamint a 213. § (1) bekezdésébe ütközik.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a felperes keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint az eljárt bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a Ket. 82. § (2) bekezdése alapján az alperesi beavatkozó megkeresése már magában is határozatnak, és így bejegyzés alapjául szolgáló okiratnak minősül. Álláspontja szerint az alperesi beavatkozó megkeresésének azon része, amelyben igazolja, hogy az ott felsorolt erdőrészek teljes területét az Országos Erdőállomány Adattárban erdőként tartja nyilván, tényt igazol, és mint ilyen megfelel a Ket. 82. § (2) bekezdése szerinti határozat fogalmának. A fentiek alapján az ingatlanügyi hatóság rendelkezésére állt a döntés meghozatalához szükséges megkeresés és határozat is. Az eljárt bíróság ítélete a fentiek miatt sérti az Inytv. 6. § (1) bekezdését, 29. §-át, 30. § (1) bekezdését, 32. §-át és az Inyvhr. 39/A. § (2) bekezdését.

A Kúria az alperesi beavatkozó által előterjesztett felülvizsgálati kérelmet külön végzéssel hivatalból elutasította.

A felperes, az I. és II. r. felperesi beavatkozók, valamint az alperes kölcsönösen arra hivatkoztak felülvizsgálati ellenkérelmeikben, hogy abban a körben, amelyre a másik oldal hivatkozott felülvizsgálati okként, az ítélet nem jogszabálysértő.

A felülvizsgálati kérelmek nem alaposak.

A Kúria álláspontja szerint az eljáró bíróság megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette az ügyben irányadó tényállást, és az alapján, az alkalmazandó jogszabályok helyes értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy az alperesi beavatkozó megkeresése, illetve az ahhoz csatolt dokumentumok alapján az Országos Erdőállomány Adattárban erdőként nyilvántartott terület jogi jelleg feljegyzésére nem kerülhetett volna sor az alábbiak szerint.

A megkeresés ingatlanügyi hatósághoz történő előterjesztésének időpontjában hatályos Inyvh. 39/A. § (2) bekezdése szerint az Országos Erdőállomány Adattárban erdőként nyilvántartott terület jogi jelleg feljegyzése vagy törlése az erdészeti hatóság megkeresésére, annak jogerős határozata alapján történik.

Az Inyvh. 126/A. §-a értelmében a rendelet 39/A. § (2) bekezdésének alkalmazásában az erdészeti hatóság által az Országos Erdőállomány Adattárból kiállított szemle és teljes másolat jogerős határozatnak minősül.

A fenti jogszabályi rendelkezések alapján az eljáró bíróság helyesen jutott arra a megállapításra, hogy a perbeli ügyben az Inyvtv. 6. § (1) bekezdése szerinti bejegyzés, feljegyzés alapjául szolgáló okiratnak a megkereséshez mellékelte jogerős határozat, azaz az Országos Erdőállomány Adattárból kiállított szemle minősül. Miután az Inyvh. 126/A. §-ában foglalt fogalommeghatározás pontosan megjelöli, hogy az Inyvh. 39/A. § (2) bekezdésének alkalmazása során mi minősül jogerős határozatnak, nem lehet arra a megállapításra jutni, hogy már maga a megkeresés is határozatnak tekintendő, hiszen a jogszabály ezen okiratok együttes csatolását kívánja meg a jogi jelleg feljegyzéséhez.

Az alperes Ket. 82. § (2) bekezdésére történő hivatkozással kapcsolatban a Kúria utal a Ket. 13. § (6) bekezdésére, amely alapján jogszabály az e törvényben nem szabályozott, de e törvény szabályaival összhangban álló kiegészítő jellegű rendelkezéseket állapíthat meg. A Kúria álláspontja szerint a perbeli ügyben egyértelműen ilyen rendelkezésnek minősülnek az Inyvh. rendelkezései, amelyek kifejezetten a perbeli jogi jelleg feljegyzése iránti eljárásban határoznak meg részletszabályokat. Alaptalanul hivatkozott ezért az alperes arra, hogy ezek csak

kisegítő jellegű, „szabadon választható” jogszabályi rendelkezések, hiszen ezen értelmezés mellett egyfelől maguk a végrehajtási rendelet idézett jogszabályhelyei válnának feleslegessé, másrészt az az Inyvh. ezen rendelkezéseinek a Ket. 13. § (6) bekezdésével összhangban álló értelmezését is kizárná, nevezetesen, hogy valóban a Ket. által nem szabályozott kérdésről van szó.

A fentiekre tekintettel az eljárás bírósága helyesen mutatott rá arra, hogy a közigazgatási eljárásban elmaradt a szemle másolatoknak – mint az Inyvtv. 6. § (1) bekezdése szerinti bejegyzés alapjául szolgáló okiratoknak – az Inyvtv. 32. § (1) bekezdése szerinti vizsgálata, hiszen ellenkező esetben a hatóságnak meg kellett volna állapítania, hogy a helyrajzi számokat nem tartalmazó okiratok bejegyzés alapjául nem szolgálhatnak.

A fentiekre tekintettel az alperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt jogszabályi rendelkezéseknek az eljárás bírósága általi megsértése nem volt megállapítható.

A Kúria ugyanakkor a felperes, valamint az I. és II. r. felperesi beavatkozók felülvizsgálati kérelmét is alaptalannak találta az alábbiak szerint.

Miután a felperes a közigazgatási eljárásban, mint érintett ingatlantulajdonos ügyfélként vett részt, perindítási jogosultsága a Pp. 327. § (1) bekezdés a) pontja alapján nem volt kétséges. A bíróságnak azonban nemcsak a felperes perindítási jogosultságát kellett vizsgálnia, hanem vizsgálandó volt aktív perbeli legitimációja is, azaz az egyes kereseti kérelmekhez kapcsolódó keresetőségi joga is. Az ügyfelek keresetőségi joga ugyanis nem korlátlan, nem hivatkozhatnak alappal minden, az eljárás során esetlegesen megvalósult jogszabálysértésre, kizárólag olyan kérdésben élhetnek a felülvizsgálat lehetőségével, amely jogukat vagy jogos érdeküket közvetlenül és nyilvánvalóan érinti. Ezt juttatja kifejezésre az ingatlanügyi hatósági eljárás vonatkozásában az Inyvtv. 58. § (1) bekezdése is, mely szerint a jogok és tények bejegyzése, illetőleg adatok átvezetése tárgyában hozott fellebbezéssel meg nem támadható ingatlanügyi hatósági határozat ellen bírósági felülvizsgálati kérelmet nyújthat be az, akinek jogát a határozat sérti.

A fentiek alapján az eljárás bírósága helyesen állapította meg, hogy a felperes csak a saját tulajdonát képező ingatlanok vonatkozásában rendelkezett keresetőségi joggal, ezért a más tulajdonában álló ingatlanokat érintő határozati rendelkezések hatályon kívül helyezését – keresetőségi joga hiányában – alappal nem kérhette, annak ellenére sem, hogy perindítási joga nem volt korlátozott. Egyértelműen megállapítható volt, hogy az elsőfokú határozat a megkereséssel érintett valamennyi ingatlan tekintetében önálló

rendelkezést tartalmazott, így az egyes határozati rendelkezések jól elkülöníthetőek voltak. A Kúria megjegyzi, hogy maga a felperes is utalt arra, hogy a hatóság azt is megtehetette volna, hogy ugyanezen megkeresés alapján ingatlanonként külön-külön határozatot hoz.

Miután a jogerős ítélet a felperes tulajdonát képező ingatlanok vonatkozásában tartalmazott rendelkezést, a további ingatlanok tekintetében pedig a felperes keresetösségi jogának hiányát állapította meg, kimerítette a felperesi keresetet, ezért a Pp. 213. § (1) bekezdésének sérelme nem volt megállapítható. A Kúria észlelte, hogy a felperes keresetösségi jogával nem érintett ingatlanok vonatkozásában a jogerős ítélet kifejezetten nem rendelkezett a kereset elutasításáról, ezen eljárásjogi jogsértést azonban nem találta olyan súlyúnak, amely a jogerős ítélet megváltoztatását indokolta volna. E körben a Kúria arra is figyelemmel volt, hogy a felperesi oldal nem azon okból hivatkozott a Pp. 213. § (1) bekezdésének a sérelmére, hogy az ítélettel nem érintett ingatlanok vonatkozásában a kereset kerüljön elutasításra, hanem hogy a Kúria az ítélet megváltoztatásával ezen ingatlanok vonatkozásában is kötelezze új eljárásra az elsőfokú közigazgatási szervet.

Mindezekre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelmekben hivatkozott jogszabályokat nem sértette meg, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Figyelemmel arra, hogy sem a felperesi, sem az alperesi oldal felülvizsgálati kérelmei nem vezettek eredményre, a Kúria a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy a felek és a beavatkozók a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

A Kúria az illetékről az 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja, 50. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2015. március 17.

Dr. Kovács András s.k. a tanács elnöke, Dr. Króneisz Gábor s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv. III. 38.129/2014/16.szám

A Kúria a Zsilinszky Ügyvédi Iroda által képviselt (...)

felperesnek (...) jogtanácsos által képviselt Budapest Főváros Kormányhivatalának Földhivatala alperes ellen ingatlan-nyilvántartási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében - amely perbe a felperes pernyertességének előmozdítása végett a Marosi, Préda és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt (...) I.r., Dr. Hidas és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt (...) II.r., Törös Ügyvédi Iroda által képviselt III.r., az alperes pernyertességének előmozdítása végett (...) jogtanácsos által képviselt Pest Megyei Kormányhivatal Erdészeti Igazgatósága beavatkozott

- a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.32.339/2013/29. számú jogerős ítélet ellen a felperes és a I-II. r. felperesi beavatkozók által 32. sorszám alatt együttesen benyújtott, valamint az alperes által 30. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelmek alapján indult felülvizsgálati eljárásban az alulírott napon és helyen - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

kijavító végzést:

A Kúria a Kfv.III.38.129/2014/16. számú ítélet rendelkező részét akként javítja ki, hogy a Kúria kizárólag az I-II. r. felperesi beavatkozókat kötelezi, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

A végzés ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

Indokolás

A Kúria hivatalból észlelte, hogy a Kfv.III.38.129/2014/16. számú ítéletben - az illetékviselés körében - elírás történt, ezért a hiba kijavításáról a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 224. § (1) bekezdése szerint rendelkezett.

A Kúria által hozott határozat elleni további jogorvoslatnak a Pp. 233. §-a, 233/A. §-a és a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja alapján nincs helye.

Budapest, 2015. november 24.

Dr. Kovács András s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Kárpáti Zoltán s.k. bíró, Dr. Kovács Ákos s.k. bíró

